

Szárszói találkozók

2010

Ugye emlékeznek *Béres Máriára, Marcsira*? Ő az a debreceni pedagógus, aki az Alf levelező lista tagjaként, úgy gondolta: eljött az idő, hogy megismerkedjenek egymással az addig csak névről ismert tagok. Energiájából arra is futja, hogy a Down-gyerekeket nevelők levelező listájának is aktív tagja legyen, és gondolt egy nagyot: családos találkozót szervezett a két levelező lista tagjainak.

Tavaly két találkozó volt, pompásan sikerültek, be is számolt róla néhány résztvevő az Esőemberben (2009. 3. szám). Idén is kettőt szervezett. A másodikon (ami már a negyedik), a szárszói, augusztus 14-én magam is részt vettem. Voltunk vagy negyvenöten, sütött a nap (Marcsi szép időt rendelt), beszélgettünk, dinnyét ettünk, sajtos stanglit ropogtattunk, szilvamagokat köpködtünk. (Az AOSZ tízezer forinttal járult hozzá a találkozóhoz.) Kötetlen és laza volt az egész, és hát miről is beszélgettünk volna, mint a gyerekekről; a korai fejlesztésről, a befogadó óvodák, iskolák hiányáról, meg arról, hogy mi jobb: a szegregált iskola vagy az integrált; mi jobb: a nagy intézményből „kitagolni” az ott tíz-húsz éve lakókat egy lakásotthonba, vagy megtartani őket az intézményben.

Hogy szakmaiság is volt a beszélgetésünkben az *dr. Radványi Katalin* főiskolai docensnek, (gyógypedagógiai főiskola) és *Pál Horváth Rita* gyógypedagógusnak (Diószegi úti iskola Bp.), no és Marcsinak volt köszönhető.

A vidáman játszó, beszélgető gyerekeket Marcsi ajándékokkal lepte meg: babák, mesekönyvek, kifestők várták a dobozokban őket, de akadt még szakácskönyv is a felnőtteknek. Köszönjük.

Úgy búcsúztunk, hogy jövőre veletek ugyanitt – és várjuk azokat is, akik idén otthonmaradtak.

*

2011

Szárszón másodszor találkoztunk, amúgy ez volt már az ötödik találkozó – tavaly, tavalyelőtt kettő is volt. *Béres Mária* (Marcsi) debreceni gyógypedagógus szervezőképességének, aktivitásának köszönhető mindez. Marcsi két levelező listán is rajta van: az egyik az autista gyermeket nevelő szülőknek szóló Alf, a másik a Down-szindrómás gyermeket nevelő szülőké. Marcsi mindkét listán meghirdette a találkozót, lelkesített, buzdított, és nagyon reménykedett, hogy legalább annyi autista gyermeket nevelő család eljön, mint tavaly. Na, ebben csalódnia kellett, bár több mint százan voltunk a családtagokkal együtt, autista gyermekkel alig jöttek el a szülők.

Az időjárás sem kedvezett, mert amolyan esős idő ígérkezett reggel. Szerencsére ez az ígélet nem vált valóra, csak néhány csepp eső esett, a nap sütött, a bátrabbak még fürödtek is: az Andornaktályáról érkezett család két gyerekkel (az egyik közülük autista). Ők már pénteken megjöttek, és ott sátoroztak a Balaton partján. A sátrazásért nem kellett fizetni, mert a szárszói polgármester, *Dorogi Sándor* úr engedélyezte, hogy a hétvégén ingyen sátorozhatnak a találkozó résztvevői a Móricz Zsigmond szabad strand területén, sőt, még az ott lévő kis ház is a „mienk” volt, benne folyóvíz, wc és kis konyha. „Vadkempingezőknek” ideális.

A nap során semmi különös nem történt, amolyan laza nap volt, napozással, lustálkodással. Ismerkedtünk egymással, játszottunk a kicsi gyerekekkel, a fiúk fociztak, a kisebbek-nagyobbak petanque-t játszottak. Jó volt együtt lenni.

Bár most nem volt itt szakmabeli – Béres Marcsit kivéve –, mégis volt közöttünk szakember, aki a gyakorlatban szerzett tapasztalatokat arról, hogy hogyan is kell beszélni, viselkedni, ha az ember autista gyerekekkel, fiatalokkal akar kapcsolatot teremteni. *Vincze Zitának* hívják, Angliában ismerkedett meg az autizmussal, és erről szóló írását már olvashatják is ebben a lapszámban. Mi itt a gyakorlatban „lemeózhattuk”, hogyan tud bánni kicsikkel, nagyokkal. Hogy összességében milyen volt a találkozó? Néhány idézet az Alfról:

„Igazán sajnálhatja, aki nem jött el... igaz, hogy fürödni csak a legbátrabbak mertek, de nagyokat beszélgettünk, ismerkedtünk. Nagyon köszönjük Béres Marcsinak, hogy ismét megszervezte, és egy felejthetetlen napot szerzett sokunknak!

Most értünk haza a találkozóról. Csak hasonlót tudok írni mint Etelka. Nagyon jól éreztük magunkat. Rengeteget beszélgettünk. Észre sem vettük az idő múlását. ... Sajnálom, hogy az Alfról ilyen kevesen jöttetek el. Az utolsó „népszámlálás” szerint 107-en. Remélem, jövőre többen leszünk.

Csatlakozom az előttem szólókhoz: mi is remekül szórakoztunk! Olyan jó volt találkozni a szülőkkel és azzal a sok gyerkőccel. Sajnos, nem volt idő mindenkivel beszélgetni... Sebaj, majd jövőre -:)

Nagyon jól éreztük magunkat mi is, jó lenne több ilyen tali egy évben... Remélem, jövőre ugyanitt, de még többen!”

Béres Marcsi pedig kapott feladatot jövőre is, mert a távozók így búcsúztak egymástól és tőle: Viszontlátásra jövőre!

*

2012

Szabóné Tokaji Mária

Néhány napja felhívott régi osztálytársam, barátnőm, *Béres Mária*. Elmondta, hogy negyedik alkalommal szervez találkozót autista és Down-szindrómás gyermekeknek és családjaiknak Balatonszárszón. Lenne-e kedvem kézműves foglalkozást tartani nekik? Igent mondtam.

Elindult velem a vonat, azt sem tudtam hová megyek...

Augusztus 3-án kora délután megérkeztem, nevető, vidám gyermekek és felnőttek közé.

Kaptam én is ölelést, kedves szavakat, amit nagyon köszönök. A családok folyamatosan érkeztek, szombat délután már kb. 120-an voltunk, de mégis elfértünk ezen a kis partszakaszon. Szemlélődtem, hallgattam a sok-sok eszmecsérét, beszélgetést. Nem tudom, hogyan csinálták, de itt az EMBEREK ismertek mindenkit. A beszélgetések nem az internetről kimásolt elméleti tudásról, hanem a gyakorlati tapasztalatokról, a mindennapokról, a fejlesztés lehetőségeiről, praktikus napi tanácsokról szóltak. A szervező, Béres Marcsi nevetése, vidámsága, jó tanácsai, elhivatottsága, végigkísérte a három napot.

Tudom, hogy szükséges a társadalom figyelmének felkeltése, az információ, a hálózati kapcsolat, a sok szakmai fórum. De van annál fontosabb, hogy olyan emberek voltak együtt, akiknek azonosak a problémái, gondjai? – nem elméleti szinten, hanem az ÉLETBEN! Tudtak játszani, nevetni és boldognak lenni!

Elindult velem a vonat... Már tudom, hogy hol voltam... A szeretet CSODA-TALÁLKOZÓJÁN!

Ludvigné Szalai Enikő

Először is szeretném megköszönni, hogy létrehoztátok ezt a találkozót, és ezzel lehetőséget adtatok a családnak egy fantasztikus közös élményre.

Jó volt, hogy mind a három gyermekünk talált magának elfoglaltságot, új játszópajtásokat, és mi is ki tudtunk kapcsolódni a férjemmel. Köszönjük, hogy az első pillanattól befogadtatok minket, és *Zolit* is olyan értő szeretettel figyeltétek, ha szükség volt rá, hogy nyugodtan tudtunk a másik két tesóval is foglalkozni. Külön öröm, hogy *Paksi Zoliéktól* és más szülőktől is kaptunk olyan hasznos tanácsokat, amelyeket nem árt szem előtt tartani, hogy ne csak a jelent nézzük, de most tegyünk meg mindent azért, hogy a jövőben minél könnyebb legyen. A szeretetek és kedvességek mellett, még az időjárás is kegyes volt hozzánk. Ha egy panaszom lehet, akkor az az, hogy mire nagyjából mindenkit megismertünk, indulni is kellett haza :-(. De jövőre is szeretnénk menni, és terjeszteni a híreteket más családok között :-)!

Paksi Zoltán

A találkozó ismét szuper volt.

Idén először tizenegy autizmussal érintett család döntött a részvétel mellett. Rengeteget beszélgettünk, ismerkedtünk, aztán persze fürödtünk is, éjszaka meg féltünk attól, hogy a vihar elviszi a fejünk felől a sátrat, de nem vitte el. Ügyesek voltak a sátot „ácsolók”. Nagyon jól éreztük magunkat.

A Béres Marcsi által szervezett találkozók sorában ez volt a 8. és a Balatonnál a 4. találkozó.

Ez utolsón már nemzetközivé váltunk, mert Szlovákiából és Romániából is jött egy-egy család. Remélem, jövőre még többen leszünk, mások is kedvet kapnak az eljövételre.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a találkozók létrehozójának és fő szervezőjének, Marcsinak, hogy elindította, és „levezényelte” a találkozókat.

Köszönjük a támogatóknak is: Balatonszárszó polgármesterének (ingyenes sátorhely), az AOSZ-nak és az AURA Egyesületnek (pénzbeli támogatás).

(A leveleket szerkesztettük: F. Á.)